

РЕШЕНИЕ

№ 24194

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **5271** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на на чл. 145 - 178 АПК вр с чл. 92, ал. 13 от ЗГР във връзка с § 8 от ПЗР на АПК.

Образувано е по жалба на А. Г. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 против кмета на район „В.“ към Столична община относно неизвършена адресна регистрация по чл. 92, ал. 1 от ЗГР.

В жалбата се твърди, че жалбоподателят М. бил собственик на апартамент в [населено място], находящ се в[жк], [улица], вх.А, ет.2, ап.202, който имот отдавал под наем.

С молба от 07.05.2024 г., адресирана от А. М. до кмета на район „В.“ жалбоподателят изразил желание посоченият от него адрес да бъде вписан, като постоянен и настоящ такъв на лицето А. Р. Н. А. А. с ЛНЧ [ЕГН], в качеството му на наемател. Към молбата си М. приложил нотариален акт за собственост на недвижим имот, декларация по чл.92, ал.2 от ЗГР, Решение № 10.868/03.07.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците към МС, с което се предоставя хуманитарен статут на А. Р. Н. А. А., както и разпореждане № 21231423546/30.06.2023 г. на НОИ.

Вместо да извърши поисканата регистрация, кметът на Столична община–район „В.“ отговорил на жалбоподателя с писмо изх. № РВТ24-ГР94-1678/23.05.2024 г., че заявление за адресна регистрация се подава само лично от лицето, което желае адресна регистрация, а по изключение - от упълномощено лице след представяне на нотариално заверено изрично пълномощно, съгласно разпоредбата на чл.96, ал.1 и ал.2 от ЗГР.

Освен това в писмото било посочено, че видно от представения документ за

собственост – нотариален акт № 148, том.V, рег.№ 6549, дело № 796 от 2021 г. не са налице условията на § 1от ДР на ЗГР, а именно т.1 - "Лица, които обичайно могат да обитават жилище" е максималният брой лица, които могат да обитават дадено жилище, като на едно лице се падат не по-малко от 10 кв.м жилищна площ“ и т.2 - "Жилищна площ" е сборът от площите на помещенията в жилището с основно предназначение за дневни, спални и детски стаи, измерена по вътрешните зидарски очертания на стените“. В конкретния случай общата застроена площ на ап.202 била 59,64 кв.м., като след извършена справка в НБД “Население“ се установило, че на адрес [населено място], находящ се в[жк], [улица], вх.А, ет.2, ап.202 има регистрирани шест лица с хуманитарен статут и била стартирана проверка за deregистрация по чл.99б от ЗГР.

Предвид изложените аргументи не били изпълнени изискванията на разпоредбите на Закона за гражданската регистрация, поради което кметът на Столична община–район „В.“ уведомил молителя А. М., че не може да бъде извършена исканата адресна регистрация.

С жалбата се отправя искане към съда оспореният административен акт да бъде отменен, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответната страна – кметът на район „В.“ при Столична община, при изпращане на административната преписка в съда оспорва жалбата. На първо място, счита същата за недопустима, и моли съдът да я остави без разглеждане. В уловията на евентуалност излага аргументи за неоснователност на жалбата и нейното отхвърляне. При такъв изход на делото заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на основание чл.78, ал.5 от ГПК на претендираните от страна на жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът – кмета на район „В.“ при Столична община не изпраща процесуален представител.

Административен съд – София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

На 07.05.2024 г. А. Г. М. подал молба до кмета на район „В.“ към СО, с която е поискал да бъде регистрирано като наемател в собственото му жилище лицето А. Р. Н. А. А., получило хуманитарен статут.

Към молбата си М. приложил нотариален акт за собственост на недвижим имот, декларация по чл.92, ал.2 от ЗГР, Решение № 10.868/03.07.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците към МС, с което се предоставя хуманитарен статут на А. Р. Н. А. А., както и разпореждане № 21231423546/30.06.2023 г. на НОИ.

С атакуваното в настоящото съдебно производство писмо изх. № РВТ24-ГР94-1678/23.05.2024 г., кметът на Столична община–район „В.“ отговорил на жалбоподателя, че заявление за адресна регистрация се подава само лично от лицето, което желае адресна регистрация, а по изключение - от упълномощено лице, но не и от собственика на имота, който следва да даде изрично писмено съгласие.

Като друг аргумент за отказ от извършване на исканата адресна регистрация било

посочено обстоятелството, че за конкретния недвижим имот не били налице условията на § 1 от ДР на ЗГР, а именно т.1 - "Лица, които обичайно могат да обитават жилище" е максималният брой лица, които могат да обитават дадено жилище, като на едно лице се падат не по-малко от 10 кв.м жилищна площ" и т.2 - "Жилищна площ" е сборът от площите на помещенията в жилището с основно предназначение за дневни, спални и детски стаи, измерена по вътрешните зидарски очертания на стените", тъй като общата застроена площ на ап.202 била 59,64 кв.м., а след извършена справка в НБД "Население" се установило, че на този адрес има регистрирани шест лица с хуманитарен статут и била стартирана проверка за дерегистрация по чл.99б от ЗГР.

В съдебното производство за приети материалите на административната преписка и представените от страните писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като всеки административен акт може да бъде обжалван от адресата му, подадена е в законоустановения срок и доколкото извършването на адресната регистрация представлява административна услуга по смисъла на § 1, т. 2, б. "в" от ДР на Закона за администрацията, то по аргумент от чл. 21, ал. 4 от АПК, на оспорване подлежи само отказът от извършването на тази услуга. Ето защо, жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В конкретния случай оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, във валидна писмена форма, съдържа дата и място на издаване, наименование на органа, който го издава, съдържа фактическите и правни основания за издаването му, поради което съдът приема, че акта отговоря на изискванията за форма и мотивираност.

Във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

Адресната регистрация е уредена в Глава четвърта от ЗГР, като в чл. 90, ал. 1 от ЗГР е предвидено, че всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, а съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 2, т. 2, б. "в" от ЗГР, чужденците, които са получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Република България, се вписват в регистъра на населението, респективно същите подлежат на гражданска регистрация по ЗГР и са адресати на задължението да заявят писмено своя постоянен и настоящ адрес, което не е сторено в процесния случай от страна на лицето А. Р. Н. А. А., получило хуманитарен статут.

Според чл. 92, ал. 1 от ЗГР, адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето, а в ал. 2 са изброени документите, които лицата представят за извършване на адресна регистрация на адрес в страната – включително посочените в

т. 3 документи, доказващи собствеността или ползването на имота.

Според разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от ЗГР, за извършване на адресна регистрация се представя и писмено съгласие на собственик, когато заявителят не е собственик, чрез декларация по образец, подадена лично пред органа по ал. 1, или с нотариална заверка на подписа.

Съгласно чл. 95, ал. 1, ал. 2 и ал. 4, и чл. 96, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от ЗГР, постоянният адрес се заявява чрез подаване на заявление (по утвърден образец) от лицето до органите по чл. 92, ал. 1, а настоящият адрес се заявява чрез подаване на адресна карта (по утвърден образец) от лицето до органите по чл. 92, ал. 1, като заявяването се извършва лично. Съответно в чл. 98 и чл. 99 от ЗГР е посочен реда, по който се подава заявлението за промяна на постоянен адрес и задължението на всяко лице в срок 30 дни да заяви промяната на настоящия си адрес.

В конкретиката на настоящия казус, за да бъде извършена поисканата административната услуга – адресна регистрация, следва да бъдат представени изискуемите от закона документи, но от лицето А. Р. Н. А. А. или от негов пълномощник, след представяне на нотариално заверено изрично пълномощно по смисъла на чл.95, ал.2 от ЗГР.

По делото не се установи до момента на подаване на жалбата А. Р. Н. А. А. да е посетила районната администрация или да е упълномощила представител, който да заяви извършването на съответната услуга, което обоснова извод за материална законосъобразност на оспорения административен акт.

Предвид изложеното и като провери изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът в настоящия си състав намира, че отказът е издаден в установената форма от компетентен орган, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, тъй като съществени са само тези, които, ако не бяха допуснати, биха обусловили различен изход на производството. Това условие в случая не е налице. Отказът е в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

С оглед изхода на правния спор и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени, като следва да бъде уважено направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя в размер на 100 лв., съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 против писмо изх. № РВТ24-ГР94-1678/23.05.2024 г. на кмета на СО, район „В.“, с което е отказано извършване на адресна регистрация по чл. 92, ал. 1 от ЗГР.

ОСЪЖДА А. Г. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община, район „В.“ сумата от 100 (сто) лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: